

Iz života kruga

Dobrota je put kršćanstva

Jure Gabrić, Zagreb

»Čak je i religija posustala i počinje se polako mijenjati, iako je najduže ostala na braniku stalnosti. Čini se da smo svi podjednako uvučeni u taj suludi ples napretka, koji juri u susret potpuno nepoznatim ishodima. Moć je ljudi svakako porasla, ali je istodobno opala njihova sposobnost da našoj zapadnjačkoj civilizaciji pruže drugačiji ustroj i dadu novo usmjerenje. Možda smo za tu promjenu dobrano zakasnili, ako ju je uopće bilo moguće izvesti«. Tako je analitički strasno, ideologijom nezahvaćen, promatrao zbilju čovjeka, svijeta i Crkve, odnosno zbilju svojega vremena pok. Željko Mardešić u predgovoru svoje knjige *Lica i maske svetoga* (1997.). Tijek vremena i koloplet događanja sve više potvrđuju istinitost ovoga njegovog suda o civilizacijskom trenutku koji živimo.

Čak nije pretjerano reći; da su ove proročanske riječi našeg sunarodnjaka, znanca i prijatelja Željka Mardešića već dobile potvrdu u mnogim zbivanjima u svijetu, a posebice u gospodarsko-socijalnom sunovratu te kulturnoj i moralnoj dekadenciji diljem zapadnjačkog civilizacijskog kruga, kojeg je dio i naše malo hrvatsko društvo. Može li organizirana religija institucionalne kršćanske vjere, koja živi u obliku različitih Crkava, pomoći da se prevladaju zablude neoliberalnog kapitalizma koje u praksi rađaju dobokim poniženjima ljudskih bića, teško zamislivim nepravdama i nemoći pred zlom?

Treba se nadati, iako za to nema mnogo temelja. Na svoj način, stanje u religijskim i crkvenim strukturama, urodilo je »vjerskom ravnodušnosti« u doba postmoderne u mnogima, a ona je zahvatila čak i javne branitelje tzv. »teorijskog kršćanstva«. Sve je išlo usporedno sa svekolikom sekularizacijom i nicanjem brojnih sekt i raznih nekršćanskih pokreta i učenja (ezoterizam, okultizam, New Age...).

Polazeći od takve slike svijeta i kršćanstva, pok. Mardešić manje je vjerovao u institucije, više u snagu pojedinca i malih zajednica vjere. Prepoznao je svekoliku zahtjevnost uloge istinskog vjernika u ovom vremenu, primjerice kada piše: »Tko danas u suvremenom svijetu hoće vjerovati, taj mora ploviti protiv struje svijeta i vjetra javnosti. Stoga će kršćana biti sve manje, jer jednostavno

neće moći više hiniti svoje kršćanstvo u potpuno svjetovnom svijetu. Oni pak što ostanu i opstanu, nosit će obilježje dobrote, istinoljubivosti, vjerodostojnosti, iskrenosti, dijaloga i radosti. Vjera se sada prihvaća kroz kušnje slobode, a ne kroz prijetnje strahom. Zlo je najprije u nama i njega treba pokušati iskorijeniti; dobro je u bližnjemu i njega valja poticati».

Dosljedan ovim riječima, a to je i inače bio, u uvodnom dijelu spomenute knjige, prvo je, autobiografski, razgolitio sebe i pokazao diskrepanciju između evanđeoski spoznatoga i osobno življenoga. Spomenimo samo zaključnu misao iz tog životno-svijedočkoga teksta: »Ipak, bez dobrote koja je sablazan svijetu nema kršćanstva. Dosta da pustimo dobrog čovjeka da živi među nama – ne razapevši ga na križ – već smo sve učinili što treba za naše spasenje«. Prepoznati, dakle, dobro u svome krugu i poticati ga, a ne gušiti!

Analitički i sintetički stavovi Željka Mardešića o društvenoj i crkvenoj zbilji, bit će nam i nadalje od bitne pomoći u sagledavanju i ocjenjivanju naših riječi i djela. Svjedočimo li uistinu Božju dobrotu u svijetu? Moramo se to zapitati o godišnjici smrti toga pametnog, učenog i dobrog čovjeka (Split, 26. lipnja 2006.), jednog od utemeljitelja našeg Kruga i jednoga od idejnih začetnika našega glasila, *Nove prisutnosti*.